

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতা আহিছে তোমালোকক জ্ঞানেৰে শুদ্ধ সুগন্ধিত ফুল কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ, তোমালোক কাঁইট হ'ব নালাগে, কাঁইটক এই সভালৈ আনিব নালাগে"

প্ৰশ্ন: যিসকল সন্তানে স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থকাৰ পৰিশ্ৰম কৰে তেওঁলোকৰ লক্ষ্য কি হ'ব?

উত্তৰ: স্মৃতিত থকাৰ পৰিশ্ৰম কৰা সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব। বুদ্ধিত এইটো থাকিব যে এতিয়া আমি পুনৰ উভতি গৈ আছোঁ। আকৌ আমি সুগন্ধিত ফুলৰ বাগিচালৈ যাব লাগিব। তোমালোকে স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে সুগন্ধিত হৈ যোৱা আৰু আনকো তেনেকৈ গঢ়ি তোলা।

ওঁম শান্তি। বাগিচাৰ গৰাকীও বহি আছে, মালীও আছে, ফুলো আছে। এইটো নতুন কথা নহয় জানো। কোনোবা নতুন লোকে যদি শুনে তেতিয়া ক'ব এওঁলোকে কি কয়। বাগিচাৰ গৰাকী, ফুল আদি এয়া কি? এনেকুৱা কথাতো কেতিয়াও শাস্ত্ৰত শুনা নাই। তোমালোক সন্তানসকলে জানা, বাগিচাৰ গৰাকী তথা নাৱৰীয়াক স্মৰণে কৰা। এতিয়া ইয়ালৈ আহিছে, ইয়াৰ পৰা পাৰলৈ লৈ যাবলৈ। পিতাই কয় - স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকিব লাগে। নিজক নিজেই নিৰীক্ষণ কৰা মই কিমান দূৰলৈ গৈ আছোঁ? কিমান দূৰ নিজৰ সতাপ্ৰধান অৱস্থাত উপনীত হৈছোঁ? যিমান সতাপ্ৰধান অৱস্থা হৈ গৈ থাকিব তেতিয়া বুজিবা এতিয়া আমি উভতি গৈ আছোঁ। আমি ক'ত আহি উপনীত হৈছোঁ, সকলো স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। আনন্দও বাঢ়ি গৈ থাকিব। যিয়ে যিমান পৰিশ্ৰম কৰে সিমান তেওঁ আনন্দিত হ'ব। যেনেকৈ পৰীক্ষাৰ সময় হ'লে তেতিয়া ষ্টুডেণ্টে (বিদ্যার্থীয়ে) বুজি পাই যায় নহয় - মই কিমান দূৰ পাছ (কৃতকাৰ্য) হ'ম। ইয়াতো এনেকুৱাই হয় - প্ৰত্যেক সন্তানে নিজক জানে যে কিমান দূৰ মই সুগন্ধিত ফুল হৈছোঁ? আকৌ আনকো কিমান সুগন্ধিত কৰি গঢ়ি তোলা? এনেকৈ কোৱাই হয় যে কাঁইটৰ জংঘল। সেয়া হ'ল ফুলৰ বাগিচা। মুছলমানসকলেও কয় - গাৰ্ডেন অফ আল্লাহ (ঈশ্বৰৰ বাগিচা)। তেওঁলোকে এনেকৈ ভাবে যে তাত এখন বাগিচা আছে, তালৈ যিয়ে যায় তেওঁক খোদাই ফুল দিয়ে। মনত যি কামনা থাকে সেয়া পূৰ্ণ কৰে। বাকী এনেকুৱাতো নহয়, কোনোবাই ফুল চিঙি দিয়ে, যাৰ বুদ্ধিত যেনেকৈ আছে সেয়া সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়। ইয়াত সাক্ষাৎকাৰৰ ভিত্তিত একো নহয়। ভক্তিমাৰ্গততো সাক্ষাৎকাৰৰ কাৰণে ডিঙিও কাটি দিয়ে। মীৰাৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ল তেওঁৰ কিমান মান আছে। সেয়া হ'ল ভক্তিমাৰ্গ। ভক্তি আধাকল্প ধৰি চলিবই। জ্ঞান নায়েই। বেদ আদিৰ বহুত মান আছে। এনেকৈ কয় যে বেদতো আমাৰ প্ৰাণ হয়। এতিয়া তোমালোকে জানা এই বেদ-শাস্ত্ৰ আদি সকলো হৈছে ভক্তিমাৰ্গৰ কাৰণে। ভক্তিৰ কিমান ডাঙৰ বিস্তাৰ। ডাঙৰ বৃক্ষ হয়। জ্ঞান হ'ল বীজ। এতিয়া জ্ঞানেৰে তোমালোক কিমান শুদ্ধ হৈ যোৱা। সুগন্ধিত হৈ যোৱা। এইখন তোমালোকৰ বাগিচা হয়। ইয়াত কাকো কাঁইট বুলি কোৱা নহ'ব কিয়নো ইয়াত কোনেও বিকাৰত নাযায়। গতিকে কোৱা হ'ব এই বাগিচাত এডালো কাঁইট নাই। কাঁইট কলিযুগত থাকে। এতিয়া হ'ল পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। ইয়াত কাঁইট ক'ৰ পৰা আহিল। যদি কোনোবা কাঁইট বহি আছে তেন্তে নিজৰেই ক্ষতি কৰে কিয়নো এইখন ইন্দ্ৰপ্ৰস্থ নহয় জানো। ইয়াত জ্ঞান পৰীসকল বহি আছে। জ্ঞানৰ নৃত্য কৰোঁতা পৰী। মুখ্য মুখ্য সকলৰ নাম 'পোখৰাজ পৰী', 'নীলম পৰী' আদি আদি দিয়া হৈছে। তেওঁলোকেই আকৌ 9 ৰত্ন বুলি গায়ন কৰা হয়। কিন্তু এওঁলোক কোন আছিল, এইটো কোনেও নাজানে। পিতাই মাত্ৰ কয় - মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এতিয়া বোধশক্তি আছে, 84ৰ চক্ৰও এতিয়া বুদ্ধিত আছে। শাস্ত্ৰবিলাকততো 84 লাখ বুলি কৈ দিছে। অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলক পিতাই বুজাইছে - তোমালোকে 84 জন্ম ল'লা। এতিয়া তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতাপ্ৰধান হ'ব লাগে। কিমান সহজ। ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী) সন্তানসকলৰ প্ৰতি, মামেকম্ (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল সুগন্ধিত ফুল হ'বৰ কাৰণে নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। কাঁইট নহ'বা। ইয়াত সকলো মিঠা (সুগন্ধিত) ফুল হয়। কাঁইট নহয়। অৱশ্যে হয় মায়াৰ ধুমুহাতো আহিব। মায়া ইমান কাঢ়া যে তৎক্ষণাত আৱদ্ধ কৰি দিব। তেতিয়া অনুতপ্ত হ'বা - মই এয়া কি কৰিলোঁ। মোৰতো জমা কৰা সকলো উপাৰ্জন শেষ হৈ গ'ল।

এইখন হ'ল বাগিচা। বাগিচাত ভাল ভাল ফুলো থাকে। এই বাগিচাতো কোনোবাতো ফাষ্টক্লাচ (উৎকৃষ্ট) ফুল হৈ যায়। যেনেকৈ মোগল গাৰ্ডেনত ভাল ভাল ফুল থাকে। সকলোৱে চাবলৈ যায়। ইয়াত তোমালোকৰ ওচৰলৈ কোনেওতো চাবলৈ নাহিব। তোমালোকে কাঁইটবোৰক কি মুখ দেখুৱাবা! গায়নো আছে মূত পলিটি কপড় ধোৱে (ঈশ্বৰে মলিন কাপোৰ পৰিষ্কাৰ কৰে).... বাবাৰ (ব্ৰহ্মা বাবাৰ) 'জপ চাহেব', 'সুখমণি' (শিখসকলৰ শান্তিৰ ভজন) আদি সকলো স্মৃতিত

আছিল। অথও পাঠো কৰিছিল, ৪ (আঠ) বছৰ বয়সতে পাণ্ডুৰি বান্ধিছিল, গুৰুদ্বাৰতেই থাকিবলৈ লৈছিল। গুৰুদ্বাৰৰ চাৰ্জ (দায়িত্ব) সকলো মোৰ ওপৰত আছিল। এতিয়া বুজিছে, “মৃত পলিতি কাপোৰ ধোৱাৰ” অৰ্থ কি। গুণ-গৰিমা সকলো পিতাৰেই। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই বহি বুজায়। সন্তানসকলক কয়ো যে ভাল ভাল ফুল লৈ আনা। যিয়ে ভাল ভাল ফুল লৈ আনিব তেওঁক ভাল ফুল বুলি মান্যতা দিয়া হ’ব। সকলোৱে কয় - মই শ্ৰী লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ’ম তেতিয়া হ’লে গোলাপ ফুল হৈ গ’ল। পিতাই কয় - ভাল কথা, তোমালোক সন্তানসকলৰ মুখত গোলাপ। এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰি সদায় গোলাপ হোৱা। অনেক সন্তান আছে। প্ৰজাতো বহুত তৈয়াৰ হৈ আছে। তাত হয়ই ৰজা-ৰানী আৰু প্ৰজা। সত্যযুগত মন্ত্ৰী (পৰামৰ্শ দাতা) নাথাকে কাৰণ ৰজাৰেই পাৱাৰ (শক্তি) থাকে। মন্ত্ৰী আদিৰ পৰা পৰামৰ্শ লোৱাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। নহ’লেতো ৰায় দিওঁতাজন ডাঙৰ হৈ যাব। তাত ভগৱান-ভগৱতীক ৰায়ৰ প্ৰয়োজন নাই, মন্ত্ৰী আদি তেতিয়া থাকে, যেতিয়া পতিত হয়। ভাৰতৰেই কথা, আৰু কোনো থও নাই, য’ত ৰজাই ৰজাৰ আগত মূৰ দোৱায়। ইয়াতেই দেখুওৱা হয় জ্ঞান মৰ্গত পূজ্য, অজ্ঞান মৰ্গত পূজাৰী। তেওঁলোক ডবল (দ্বৈত) মুকুটধাৰী, এওঁলোক চিংগল (একক) মুকুটধাৰী। ভাৰতৰ নিচিনা পবিত্ৰ থও আৰু নাই। পেৰাডাইজ, বহিস্থ (স্বৰ্গ) আছিল। তোমালোকে তাৰ কাৰণেই পঢ়া। এতিয়া তোমালোক ফুল হ’ব লাগে। বাগিচাৰ গৰাকী আহিছে। মালীও হয়। মালী ক্ৰমানুসাৰে থাকে। সন্তানসকলেও বুজি পায় এইখন বাগিচা হয়, ইয়াত কাঁইট নাই, কাঁইটে দুখ দিয়ে। পিতাইতো কাকো দুখ নিদিয়ে, তেওঁ হয়ই দুখ হৰ্তা, সুখ কৰ্তা। কিমান মিঠা বাবা হয়।

তোমালোক সন্তানসকলৰ পিতাৰ প্ৰতি ল’ভ (মৰম) আছে। পিতায়ো সন্তানসকলক ল’ভ নকৰে জানো। এয়া হৈছে পঢ়া। পিতাই কয় - মই তোমালোকক প্ৰেক্ষিকেলত (বাস্তৱত) পঢ়াও, এৰোঁ (ব্ৰহ্মাযো) পঢ়ে, পঢ়ি আকৌ পঢ়োৱা তেতিয়া অন্যসকলো কাঁইটৰ পৰা ফুল হৈ যাব। ভাৰতক মহাদানি বুলি গায়ন কৰা হৈছে কিয়নো এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল মহাদানী হৈছা। অবিদ্যাতী জ্ঞান ৰত্ন তোমালোকে দান কৰা। বাবাই বুজাইছে - আত্মায়েই ৰূপ-বস্তু (জ্ঞানী-যোগী) হয়। বাবাও ৰূপ-বস্তু হয়। তেওঁৰ সকলো জ্ঞান আছে। জ্ঞানৰ সাগৰ হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা, তেওঁ অৰ্থা’ৰিটি (হৰ্তা-কৰ্তা) নহয় জানো। জ্ঞানৰ সাগৰ এজন পিতা হয় সেইকাৰণে গায়ন কৰা হয় - গোটেই সমুদ্ৰক চিয়াঁহী কৰি ল’লেও জ্ঞান লিখি শেষ কৰিব নোৱাৰিবা। আকৌ এক চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি বুলিও গায়ন আছে। তোমালোকৰ ওচৰত কোনো শাস্ত্ৰ আদি নাই। তাত কোনোবা পণ্ডিত আদিৰ ওচৰলৈ গ’লে তেতিয়া ভাবে যে এইজন পণ্ডিত বহুত বিজ্ঞ অৰ্থা’ৰিটি হয়। এওঁ সকলো বেদ শাস্ত্ৰ কৰ্তৃস্থ কৰিছে আকৌ সংস্কাৰ লৈ যায় তেতিয়া সৰু কালৰ পৰাই সেইবোৰ অধ্যয়ন কৰি লয়। তোমালোকে সংস্কাৰ লৈ নোযোৱা। তোমালোকে পঢ়াৰ ৰিজাল্ট (ফলাফল) লৈ যোৱা। তোমালোকৰ পঢ়া সম্পূৰ্ণ হ’লে তেতিয়া ৰিজাল্ট ওলাব আৰু সেই পদ পাই যাব। জ্ঞান জানো লৈ যাবা যে কাৰোবাক শুনাবাগৈ। ইয়াততো হৈছে তোমালোকৰ পঢ়াৰ কথা, যাৰ প্ৰালব্ধ নতুন সৃষ্টিত পোৱা যাব। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই বুজাইছে - মায়াও কোনো কম শক্তিমান নহয়। মায়াৰ শক্তি হ’ল দুৰ্গতিলৈ লৈ যোৱাৰ। কিন্তু মায়াৰ মহিমা জানো কৰিবা। মায়াতো দুখ দিয়াত শক্তিমান হয় নহয় জানো। পিতা সুখ দিয়াত শক্তিমান হয় সেইকাৰণে তেওঁৰ গায়ন আছে। এয়াও ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে। তোমালোকে সুখো পোৱা আৰু দুখো পোৱা। পৰাজয় আৰু জয় কাৰ হয়, ইয়াৰ বিষয়েও জানিব নালাগে জানো। পিতাও ভাৰতলৈকে আহে, জয়ন্তীও ভাৰততেই পালন কৰা হয়, এইটো কোনেও নাজানে যে শিৱবাবা কেতিয়া আহিল, আহি কি কৰিলে। নাম-চিহ্নই নাইকিয়া কৰি দিলে। সন্তান কৃষ্ণৰ নাম দি দিলে। বাস্তৱত বিলাভেড (প্ৰিয়তম) পিতাৰ মহিমা বেলেগ, কৃষ্ণৰ মহিমা বেলেগ। তেওঁ নিৰাকাৰ, এওঁ সাকাৰ। কৃষ্ণৰ মহিমা হ’ল - সৰ্বগুণ সম্পন্ন, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী, মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম, অহিংসা পৰম ধৰ্ম..... শিৱবাবাৰ এনেকৈ মহিমা নকৰে, যাৰ গুণ আছে তেন্তে অৱগুণো থাকিব সেইকাৰণে পিতাৰ মহিমাই বেলেগ। পিতাক অকালমূৰ্ত বুলি নকয় জানো। আমিও অকালমূৰ্ত হওঁ। আত্মাক কালে খাব নোৱাৰে। আত্মা অকালমূৰ্তৰ এয়া (ভ্ৰুকুটি) হৈছে আসন। আমাৰ বাবাও অকালমূৰ্ত হয়। কালে শৰীৰকহে খায়। ইয়াত অকালমূৰ্তক আহ্বান কৰে। সত্যযুগত আহ্বান নকৰে কিয়নো তাততো সুখেই সুখ সেইকাৰণে গায়নো কৰে - দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে সুখত কোনেও নকৰে। এতিয়া ৰাৱণৰ ৰাজ্যত কিমান দুখ। পিতাইতো স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে আকৌ তাত আধাকল্প কোনেও আহ্বান নকৰে। যেনেকৈ লৌকিক পিতাই সন্তানসকলক শোভিত কৰি উত্তৰাধিকাৰ দি নিজে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা লৈ লয়। সকলোবোৰ সন্তানক দি ক’ব - এতিয়া মই সংসংগলৈ যাওঁ। কিবা খাবৰ কাৰণে পঠিয়াই থাকিবা। এই বাবাইতো এনেকৈ নক’ব নহয় জানো। এওঁতো কয় - মৰমৰ সন্তানসকল মই তোমালোকক বিশ্বৰ বাদশ্বাহী দি বানপ্ৰস্থলৈ গুচি যাম। মই জানো ক’ম - খাবৰ কাৰণে পঠিয়াবা। পিতাকৰ তত্বাৱধান লোৱাতো লৌকিক সন্তানৰতো দায়িত্ব হয়। নহ’লে খাব কেনেকৈ? এই পিতাইতো কয় - মই নিষ্কাম সেৱাধাৰী হওঁ। মনুষ্য কোনো নিষ্কাম হ’ব নোৱাৰে। ভোকত মৰি যাব। মই জানো ভোকত মৰিম, মইতো অভোক্তা হওঁ। তোমালোক সন্তানসকলক বিশ্বৰ বাদশ্বাহী দি মই গৈ বিশ্ৰাম কৰোঁ। তেতিয়া মোৰ ভূমিকা বন্ধ হৈ যায়। আকৌ ভক্তি মৰ্গত আৰম্ভ হয়। এই অনাদি ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে, যাৰ ৰহস্য পিতাই বহি

বুজায়। বাস্তৱত তোমালোকৰ ভূমিকা সকলোতকৈ বেছি সেয়েহে পুৰস্কাৰো তোমালোকেই পোৱা উচিত। মই আৰাম কৰোঁ, তেতিয়া তোমালোক আকৌ ব্ৰহ্মাণ্ডৰো মালিক, বিশ্বৰো মালিক হোৱা। তোমালোকৰ নাম প্ৰসিদ্ধ হয়। এই ড্ৰামাৰ ৰহস্যও তোমালোকে জানা। তোমালোক হ'ল জ্ঞানৰ ফুল। জগতত এজনো নাই। ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। তেওঁলোক ৰাতিত আছে, তোমালোক দিনলৈ যোৱা। আজিকালি চোৱা বন উৎসৱ (বৃক্ষ ৰোপণ অনুষ্ঠান) পাতি থাকে, এতিয়া ভগৱানে মনুষ্যৰ বনোৎসৱ পাতি আছে।

চোৱা পিতাই কেনেকুৱা চমৎকাৰ কৰে যে মনুষ্যক দেৱতা, ভিকতক ৰজা কৰি তোলে। এতিয়া বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাৰ সৈতে তোমালোকে চুক্তি কৰিবলৈ আহিছা, এনেকৈ কোৱা যে বাবা আমাক ভিকতৰ পৰা ৰজা কৰি তোলক। এওঁতো বহুত ভাল গ্ৰাহক। তেওঁক তোমালোকে কোৱাও দুখ হ'ওঁ, সুখ ক'ওঁ। এনেকুৱা দান আৰু একোৱেই নাই। তেওঁ হ'ল সুখ দিওঁতা। পিতাই কয় - ভক্তি মাৰ্গতো মই তোমালোকক দিওঁ। এই সাক্ষাৎকাৰ আদি ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এতিয়া পিতাই বহি বুজায় - মই কি কি কৰোঁ। আগলৈ গৈ বুজাই থাকিম। অৱশেষত অন্তিমত তোমালোকে ক্ৰমানুসৰি কৰ্মজীৱিত অৱস্থা প্ৰাপ্ত কৰিবা। এই সকলোবোৰ ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে তথাপিও পুৰুষাৰ্থ কৰোৱা হয়, পিতাক স্মৰণ কৰা। যথাযথ এয়া মহাভাৰতৰ যুদ্ধও হয়। সকলো শেষ হৈ যাব। বাকী ভাৰতবাসীহে থাকিবগৈ। আকৌ তোমালোকে বিশ্বত ৰাজ্য কৰাগৈ। এতিয়া পিতা তোমালোকক পঢ়াবলৈ আহিছে। তেৱেঁই জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। এয়াও খেল হয়, এই ক্ষেত্ৰত বিবুদ্ধিত পৰিবলগীয়া কথা নাই। মায়াই ধুমুহাত লৈ আহিব। পিতাই বুজায় - মায়ালৈ ভয় নকৰিবা। বহুত বেয়া বেয়া সংকল্প উদয় হ'ব। সেয়াও তেতিয়া উদয় হ'ব যেতিয়া বাবাৰ কোলালৈ আহিবা। যেতিয়ালৈকে বাবাৰ কোলালৈ নাহা তেতিয়ালৈকে মায়াই ইমান যুদ্ধ নকৰে। বাবাৰ কোলালৈ অহাৰ পাচতহে ধুমুহা আহে সেইকাৰণে পিতাই কয় - বাবাৰ কোলালৈও সাৱধান হৈ আহিব লাগে। দুৰ্বল হ'লে তেন্তে প্ৰজাত আহি যাব। ৰজাৰ পদ পোৱাতো ভাল কথা, নহলে দাস-দাসী হ'ব লাগিব। এয়া সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) ৰূপ-বসন্ত (জ্ঞানী-যোগী) হৈ অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দান কৰি মহাদানী হ'ব লাগে। যি পাঠ পঢ়া সেয়া আনকো পঢ়াব লাগে।

(2) কোনো কথাতে বিবুদ্ধিত পৰিব বা ভয়-ভীত হ'ব নালাগে, নিজৰ তত্ত্বাৱধান ল'ব লাগে। নিজে নিজক সুধিব লাগে যে মই কোন প্ৰকাৰৰ ফুল হওঁ। মোৰ কোনো দুৰ্গন্ধতো নাই।

বৰদান: নিৰাশাৰ চিতাত বহি থকা আত্মাসকলক নতুন জীৱন দান দিওঁতা ত্ৰিমূৰ্তি প্ৰাপ্তিৰে সম্পন্ন হোৱা সংগমযুগত পিতাৰ দ্বাৰা সকলো সন্তানৰে এভাৰহেল্ডী (সৰ্বদা স্বাস্থ্যৱান), ৱেল্ডী (ধনৱান) আৰু হেল্পী (সুখী) হৈ থকাৰ ত্ৰিমূৰ্তি বৰদান প্ৰাপ্ত হয় যিসকল সন্তানে এই তিনিওটি প্ৰাপ্তিৰে সদায় সম্পন্ন হৈ থাকে তেওঁলোকৰ সৌভাগ্যশালী, হৰ্ষিত মুখ চেহেৰা দেখি মানৱ জীৱনত জীয়াই থকাৰ উৎসাহ-উদ্দীপনা আহি যায় কিয়নো এতিয়া মনুষ্য জীৱিত হৈও নিৰাশাৰ চিতাত বহি আছে। এতিয়া এনেকুৱা মৃতপ্ৰায় আত্মাসকলৰ মাজত জীৱনৰ সঞ্চার কৰা। নতুন জীৱন দান দিয়া। সদায় যাতে স্মৃতিত থাকে যে এই তিনিওটি প্ৰাপ্তি আমাৰ জন্ম সিদ্ধ অধিকাৰ হয়। তিনিওটি ধাৰণাৰ কাৰণে ডবল আণ্ডাৰলাইন কৰা (বিশেষ মনোযোগ দিয়া)।

শ্লোগান: উপৰাম আৰু অধিকাৰী হৈ কৰ্মত আহা - এয়াই বন্ধনমুক্ত স্থিতি।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!